

Arrest

nr. 201 350 van 20 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C.WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat M. WARLOP en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Pashtounse afkomst. U bent zeventien jaar oud. U heeft heel uw leven in het dorp Kata Sang (district Surobi, provincie Kabul) gewoond. U bent drie jaar naar school gegaan en u bent drie jaar thuis onderwezen door uw vader.

Toen u tien jaar oud was werd u onderweg van school naar huis benaderd door de taliban. De taliban zei u niet te kunnen toestaan dat u naar school ging. U mocht van hen enkel naar de madrasa gaan en vechten op het pad van God. U ging naar huis. Toen u vijftien was werd u opnieuw benaderd door de taliban en speelde hetzelfde tafereel zich af. De taliban zei tegen iedere vader in het dorp dat als ze zijn zoon naar school zagen gaan, ze dit niet zouden toestaan. Een week later werd u opnieuw benaderd door de taliban. Omdat uw vader uw scholing belangrijk vond stapten jullie naar het leger om deze

bedreigingen aan te kaarten. De soldaten zeiden u dat indien u nog eens door de taliban tegengehouden werd u dit aan hen moest melden. Een week à anderhalve week later kwam de taliban opnieuw. Dorpelingen zouden hen verteld hebben dat u was gaan klagen bij het leger. De taliban sloeg u en zei u dat de volgende keer dat het leger naar u kwam u hen moest informeren. U kreeg twee weken de tijd om hen te informeren over iedereen waarvan u wist dat ze in het leger werkten. Uw vader en uw ooms langs moederszijde beslisten dat Afghanistan niet langer veilig voor u was omdat eens men op de radar van de taliban verschijnt, de taliban u niet meer met rust laat.

U ontvluchtte Afghanistan en na een reis van twee maanden en vier dagen kwam u op 22 september 2015 in België aan. Op 1 oktober 2015 vroeg u als minderjarige asiel aan in België. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u vermoord te worden door de taliban of door het Afghaanse nationale leger.

Ter ondersteuning van uw identiteit legt u uw originele taskara en de briefomslag waarin deze u werd toegestuurd neer. Na het gehoor bracht uw voogd een schriftelijke versie van zijn slotbetoon en citaten uit verschillende rapporten en artikels over de veiligheidssituatie in Afghanistan aan.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend omdat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn.

Eerst en vooral wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas fundamenteel ondermijnd door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld doorheen uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u door soldaten van het Afghaanse leger geslagen werd (vragenlijst CGVS, dd. 16/06/2016, vraag 5). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde u dan weer nooit geslagen geweest te zijn door soldaten van het Afghaanse leger (CGVS, dd. 09/05/2017, p.28). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaring hierover ontkent u eerstgenoemde verklaring afgelegd te hebben en stelt u dat u op de DVZ gezegd had geslagen te zijn door de taliban (CGVS, p. 28). Uit het verslag blijkt echter duidelijk dat u de slagen die u gekregen had van het leger vermeldde als een apart feit naast de slagen die u gekregen had van de taliban (vragenlijst CGVS, vraag 5).

Ook over het aantal keren dat de taliban met u gesproken heeft, legt u tegenstrijdige verklaringen af. Aanvankelijk verklaart u dat de taliban u drie keer had aangesproken (CGVS, p. 15-16). Nadien verklaart u dat de taliban u slechts twee keer had aangesproken en dat de taliban daarna nog drie keer naar u gevraagd had (CGVS, p. 19). Nochtans haalde u tijdens uw spontaan relaas drie gesprekken met de taliban aan: het eerste waarbij de taliban u tegenhield op weg van school en u geen toestemming gaf om naar school te gaan, het tweede enkele dagen later waarbij net hetzelfde gebeurde en de taliban bovendien alle vaders van het dorp aansprak en het derde nadat u naar het leger gestapt was en de taliban u sloeg en zei dat indien het leger nog eens naar u toe kwam u hen moest informeren (CGVS, p. 15). Nogmaals geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen over het aantal keren dat de taliban met u gesproken heeft, verklaart u opnieuw dat de taliban u drie keer benaderd hebben: één keer toen u tien jaar was, één keer toen u 15,5 jaar was en daarna de laatste keer (CGVS, p. 19). Aan het einde van het gehoor spreekt u opnieuw van vier ontmoetingen met de taliban: één keer toen u tien jaar was, één keer toen u 15,5 jaar was, dan nog een keer een week later, en dan nog een keer nadat het leger gekomen was (CGVS, p. 28). Het feit dat u niet op een eenduidige manier kan vertellen over uw ontmoetingen met de taliban ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze.

Daarnaast legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over de tijdsspanne tussen uw eerste en tweede ontmoeting met de taliban. Wanneer u vrijuit uw asielrelaas uit de doeken doet, situeert u uw tweede ontmoeting met de taliban een paar dagen na uw eerste ontmoeting met de taliban. U situeert beide ontmoetingen in de periode dat u naar school ging vermits u aanhaalt dat beide ontmoetingen gebeurden toen u op weg was van school naar huis (CGVS, p. 15). Later tijdens het gehoor verklaart u dat er vijf à zes jaar verstreken was tussen uw eerste en tweede ontmoeting met de taliban (CGVS, p. 19). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaring hierover zegt u opnieuw dat u de eerste keer dat u benaderd was door de taliban tien jaar oud was en dat u de tweede keer 15,5 jaar was (CGVS, p. 28). Het louter herhalen van uw laatste verklaringen doet echter geen enkele afbreuk aan voornoemde, duidelijke tegenstrijdigheid. Bovendien is uw verklaring dat de taliban u in uw tweede ontmoeting met hen toen u 15,5 jaar oud was gezegd zou hebben dat ze u niet konden toestaan naar school te gaan (CGVS, p. 15, 19, 25) inconsistent met uw verklaring dat u sinds uw 10 jaar niet meer naar school ging (CGVS, p. 15).

Ook over de situering van uw gesprek met de soldaten van het Afghaanse leger in uw asielrelaas legt u tegenstrijdige verklaringen af. Wanneer u vrijuit over uw problemen vertelt die tot uw vertrek geleid hebben uit Afghanistan, situeert u uw gesprek met de soldaten tussen uw tweede en derde ontmoeting met de taliban (CGVS, p. 15). Later tijdens uw gehoor situeert u uw ontmoeting met de soldaten van het leger nadat de taliban voor de derde keer met u was komen spreken (CGVS, p. 18).

Van u, een minderjarige op het moment van de aangehaalde gebeurtenissen, kan niet verwacht worden dat u alle details over de vervolgingsfeiten uit de doeken kan doen. De hierboven aangehaalde tegenstrijdigheden betreffen echter geen details maar de kern van uw asielrelaas. Aangezien u beweert dat u de weergegeven vervolgingsfeiten zelf meemaakte zou u als zeventienjarige de grote lijnen van uw asielrelaas op eensluidende wijze moeten kunnen uiteenzetten. Dat u hierover flagrante tegenstrijdigheden laat optekenen schaaft dan ook ernstig het geloof in uw vluchtverhaal.

De geloofwaardigheid van uw ontmoeting met de soldaten van het nationale Afghaans leger en bijgevolg uw vrees voor hen wordt verder onderuit gehaald door uw inconsistente verklaringen erover. Gevraagd naar hoeveel keer de soldaten met u gesproken hadden, zegt u aanvankelijk één of twee keer (CGVS, p. 18). Het mag verwonderen dat u niet met zekerheid zou kunnen stellen of u één of twee keer gesproken heeft met de soldaten van het Afghaanse leger die u vreest. Wanneer u nogmaals gevraagd wordt of u één of twee keer met hen gesproken heeft, verklaart u dat u één keer met hen gesproken heeft (CGVS, p. 18-19). Het is merkwaardig dat u zich eerst niet zou herinneren of u nu één of twee keer met hen gesproken had om dan luttele ogenblikken later zich plots te herinneren dat u één keer met hen gesproken heeft. Zulke antwoorden geven de indruk ter plekke verzonnen te zijn. Daarnaast geeft u telkens fundamenteel andere beschrijvingen van hoe deze ene interactie met het Afghaans leger verlopen zou zijn. Op de DVZ stelde u dat u het leger vreesde omdat ze informatie vroegen over de taliban die u niet kon geven (verklaring CGVS, vraag 5). Wanneer u vrijuit uw asielrelaas vertelt op het CGVS, beschrijft u uw ontmoeting met de soldaten helemaal anders: u zou zelf naar het leger gestapt zijn omwille van de bedreigingen van de taliban en omdat uw vader uw scholing belangrijk achtte. De soldaten zouden u gezegd hebben dat indien dit nogmaals gebeurde u hen moest contacteren (CGVS, p. 15). Wanneer u later tijdens uw gehoor op het CGVS gevraagd wordt uw ontmoeting met de soldaten te beschrijven zegt u dan weer dat de soldaten u zeiden niet voor de taliban te werken en niet naar hen te luisteren en dat ze u niet zouden sparen indien u dat toch deed (CGVS, p. 27). In deze beschrijving van het gesprek met de soldaten maakt u er geen melding van dat de soldaten van u informatie over de taliban vroegen. Ondanks uw minderjarigheid kan van u wordt verwacht dat u coherente verklaringen aflegt over de belangrijkste gebeurtenissen die geleid hebben tot uw vertrek uit uw land van herkomst. Het feit dat u uw ontmoeting met het Afghaans leger telkens anders omschrijft wanneer daarnaar gepeild wordt, haalt uw asielrelaas verder onderuit.

U legt evenmin overtuigende verklaringen af over de talibs die u bedreigd zouden hebben. U somt de namen op van enkele lokale talibs en hun leider maar bent echter niet in staat meer over hen te vertellen dan dat de leider in de bergen woont en dat de talibs uitvoeren wat hun leider hen opdraagt (CGVS, p. 21-22). Indien in uw dorp de school reeds jarenlang gesloten was door toedoen van een lokale talibanleider en zijn aanhangers zou men verwachten dat u meer concrete informatie over deze talibs zou hebben dan hun naam en enkele algemeenheden. Indien u daadwerkelijk door deze groep dermate bedreigd zou zijn dat u zich genoodzaakt zag om Afghanistan te verlaten, zouden u en uw vader zich geïnformeerd mogen hebben ten einde de dreiging en eventuele oplossingen in te schatten. Dat u, hoewel u vanuit België nog steeds in contact staat met uw vader in uw dorp, niet concreet kan vertellen over uw vervolgers doet heel wat vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van de door u geschetste feiten (CGVS, p. 7). Er zou kunnen verwacht worden dat u over dergelijke aspecten meer informatie zou beschikken indien deze feiten werkelijk zouden hebben plaatsgevonden.

Daaraan kan toegevoegd worden dat uw verklaringen over wat de taliban en het Afghaans leger precies van u wilden weinig plausibel zijn. U zou de taliban hebben moeten informeren over wanneer het leger passeert in uw dorp zodat de taliban de soldaten dan kon komen doden (CGVS, p. 22; verklaring CGVS, vraag 5). Het is weinig plausibel dat de taliban voor zulke taken zou rekenen op een jongen die ze van haar noch pluimen kennen en die ze tot deze taak dwingen door middel van bedreigingen. U geeft immers aan dat er dorpelingen bij de taliban waren of meewerkten met de taliban (CGVS, p. 15). Waarom de taliban het nodig achtte voor zulk een taak als signaleren wanneer het leger voorbij komt u in te lijven in plaats van te rekenen op haar eigen aanhangers die ze kon vertrouwen blijft onduidelijk. U stelt dat de taliban zei dat ze u vertrouwden zonder uit te leggen hoe dat kwam. Nochtans haalt u tegelijkertijd aan dat de taliban u dwong om hen te informeren (CGVS, p. 23). Het is weinig samenhangend dat iemand die u moet dwingen iets te doen u tegelijkertijd vertrouwt. U verklaart dat de taliban u nodig had omdat u de jongens zou herkennen die bij het leger waren wanneer ze in burger terug kwamen naar het dorp. Ook deze verklaring is weinig plausibel omdat ook voor deze missie als het achterhalen van informatie over wie van de jongens van het dorp in het leger zit het weinig plausibel is dat de taliban zou rekenen op een jongen die niet overtuigd is van de ideeën van de taliban in plaats van op iemand uit eigen rangen. (vragenlijst CGVS, vraag 5; CGVS, p. 27).

Ook hoe u het leger en de taliban moest informeren over elkaars aanwezigheid in het dorp is weinig plausibel. Om de taliban te verwittigen zou u naar hun basis, die op 20 à 30 minuten van uw huis lag in de bergen moeten wandelen of uw jongere broer sturen (CGVS, p. 22-23). U verklaart dat alle dorpelingen deze talibanbasis weten liggen zonder dat het leger ervan op de hoogte is (CGVS, p. 32).

Deze verklaring is weinig coherent met uw eerdere verklaringen dat de meeste jongens van uw dorp het leger ingegaan waren om vrede te kunnen brengen in hun dorp (CGVS, p. 24). U haalt concreet drie jongens aan die vroeger voor het leger werkten en informatie doorgeven aan het leger: A. (...), S. (...) en A.K. (...) (CGVS, p. 27). Het is weinig plausibel dat zulk een basis lang geheim zou kunnen blijven voor het leger in de context die u schetst van uw dorp. U zou het leger hebben moeten informeren over de taliban via diezelfde drie jongens uit uw dorp die vroeger bij het leger geweest waren. Het is ook opmerkelijk dat u niet goed vertrouwd bent met de namen van de drie jongens die voor het leger werkten. Hoewel u slechts enkele minuten eerder de drie jongens A. (...), S. (...) en A.K. (...) noemde kan u niet meer op de naam van de derde jongen komen. U somt S. (...) en A. (...) op en moet dan even nadenken waarna u besluit dat de derde jongen R. (...) heette, hoewel hij enkele ogenblikken daarvoor nog A. (...) heette (CGVS, p. 27). U geeft hiermee sterk de indruk deze namen ingestudeerd of ter plekke verzonnen te hebben. U stelt dat zij het leger konden informeren via hun walkietalkie (CGVS, p. 27). Gevraagd waarom het leger S. (...), A. (...) en R. (...) zelf dan niet inschakelde om hen informatie te geven over wanneer de taliban naar het dorp kwam, stelt u dat het leger voornamelijk wou weten aan wiens kant u stond. S. (...), A. (...) en R. (...) moesten u en de andere jongens in het oog houden en gaven u en een aantal van uw vrienden aan als mensen die in contact stonden met de taliban (CGVS, p. 27). U geeft hiermee sterk de indruk uw antwoorden aan te passen aan de vraagstelling.

Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas, waarop u uw asielmotieven steunt.

Uw voogd haalt daarnaast aan dat u omwille van uw leeftijd het risico loopt om gerekruteerd te worden. Uw voogd verwijst daarvoor naar de "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan" van april 2016. Hierin stelt UNHCR dat "depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where progovernment forces, AGE's and/or armed groups affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group of other relevant grounds". Hieruit kan worden afgeleid dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees op vervolging loopt en dat een loutere verwijzing naar zijn nationaliteit en leeftijd niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Zoals hierboven aangetoond heeft u bedrieglijke verklaringen afgelegd over de rekruteringspogingen die u in Afghanistan gekend zou hebben. Evenmin reikt u andere elementen aan waaruit blijkt dat u bij terugkeer naar Afghanistan het risico loopt om gerekruteerd te worden. Derhalve moet er besloten worden dat u de aangehaalde beschermingsnood niet aantoot.

Uw advocaat en uw voogd halen tevens aan dat uw recht op onderwijs geschonden is. Om zijn stelling te staven verwijst uw advocaat naar uw verklaring dat de taliban u verhinderd zou hebben onderwijs na te streven (CGVS p.31). Uw uitspraken over uw onmogelijkheid om school te volgen kaderen evenwel volledig in uw asielrelaas waaraan geen geloof kan worden gehecht (CGVS p. 15). Uw voogd verwijst naar algemene rapporten over Afghanistan om te stellen dat er in Afghanistan problemen zijn met de toegankelijkheid van het onderwijs. Het verwijzen naar algemene rapporten kan evenwel niet aantonen dat bij terugkeer naar Afghanistan uw persoonlijk recht op onderwijs geschonden zou worden. Bijgevolg kan de aangehaalde beschermingsnood niet als aangetoond beschouwd worden.

Eveneens argumenteert uw voogd dat er rekening gehouden moet worden met de onvoldoende toegang tot gezondheidszorg in Afghanistan. Opnieuw laat uw voogd na om te staven dat uw toegang tot gezondheidszorg in Afghanistan onvoldoende zou zijn en dat er om die reden voor u een nood aan bescherming zou bestaan.

Ten slotte brengt uw advocaat aan dat uw tegenstrijdige verklaringen doorheen het gehoor te wijten kunnen zijn aan een ongeluk dat u heeft gehad. Drie tot vier jaar geleden werd u aan uw hoofd geraakt, zo vertelt uw advocaat (CGVS, p. 31). U, uw voogd en uw advocaat lieten evenwel na om een mogelijke aandoening aan de hand van medische stukken te onderbouwen. Uit de blote beweringen van uw advocaat, die erkent de medische expertise te missen om een correcte analyse te maken, na liggen er geen elementen voor die erop wijzen dat de vastgestelde gebreken in uw verklaringen een medische verklaring kunnen hebben (CGVS, p.31).

Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich weliswaar voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, maar het gros van geweld dat er plaatsvindt is doelgericht van aard. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Deze confrontaties zijn voornamelijk geconcentreerd in de Uzbini vallei.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Uw voogd verklaart dat het district Surobi en bij uitbreiding heel Afghanistan gevaarlijk is. Om zijn stelling te staven verwijst hij naar verschillende algemene rapporten die melding maken van burgerslachtoffers in Afghanistan. Deze rapporten voegen evenwel niets toe aan de analyse waarop bovenstaande appreciatie rust. Vervolgens spitst uw voogd zich toe op de situatie in de provincie Kabul, het district Surobi en Kabul stad. De documentatie waarop uw voogd zich baseert onderschrijft echter bovenstaande appreciatie die

erkent dat Surobi een aanzienlijk deel van de veiligheidsincidenten kent en stelt dat het geweld in Kabul doelgericht van aard is. Derhalve kan de argumentatie van uw voogd bovenstaande appreciatie niet wijzigen.

De documenten die u heeft neergelegd, vermogen de beoordeling van het CGVS niet te veranderen. Uw taskara bevestigt uw identiteit en nationaliteit, maar kan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven niet ondersteunen. De briefomslag bevestigt enkel dat u post ontving uit Kabul.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van "Artikelen 48/3 §2, §4, §5, 48/5§2, §3, 48/6 et 48/7, 62 van de Vreemdelingenwet. Artikelen 2 en 3 van de Wet dd 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 26 van het KB tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het CGVS, het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid"

Verzoeker bevestigt zijn verklaringen en herhaalt dat hij het Afghaanse leger en de taliban vreest.

Verzoeker geeft een algemene uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van asielaanvragen en citeert een aantal van zijn verklaringen zoals afgelegd bij het CGVS.

"Hij loopt ook een risico om gerekruteerd te worden omwille van zijn leeftijd."

2.2. Verzoeker puurt een tweede middel uit de schending van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

Verzoeker wijst op zijn herkomst, citeert een passage uit de bestreden beslissing en stelt dat het risico in zijn provincie erg reëel is. Het is volgens hem onmogelijk om terug te keren naar Afghanistan.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker duidt op generlei wijze hoe hij artikel 26 van het KB tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het CGVS en het algemeen beginsel van voorzichtigheid geschonden acht. Derhalve worden deze schendingen niet dienstig aangevoerd.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.4. In de bestreden beslissing wordt op omstandige, duidelijke en gedetailleerde wijze gemotiveerd waarom aan verzoekers aangevoerde asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. Meer bepaald wordt hierin vastgesteld dat verzoeker (i) tegenstrijdige verklaringen aflegde over de vraag of hij werd geslagen door soldaten van het Afghaanse leger; (ii) tegenstrijdige verklaringen aflegde over het aantal keren waarop hij met de taliban sprak; (iii) tegenstrijdige verklaringen aflegde over de tijdspanne tussen zijn eerste twee ontmoetingen met de taliban; (iv) inconsistente verklaringen aflegde over zijn schoolgang ten tijde van de tweede ontmoeting; (v) het gesprek met de soldaten van het Afghaanse leger op een tegenstrijdige wijze situeerde binnen zijn asielrelaas; (vi) inconsistente verklaringen aflegde over zijn ontmoeting(en) met de soldaten van het Afghaanse leger; (vii) over de talibanleden die hem bedreigd zouden hebben verklaringen aflegde die niet overtuigen; (viii) weinig plausibele verklaringen aflegde over hetgeen de taliban en het Afghaanse leger van hem wilden; (ix) weinig plausibele verklaringen aflegde over de wijze waarop hij de taliban en het leger moest informeren.

Tevens wordt in de bestreden beslissing geoordeeld:

“Uw voogd haalt daarnaast aan dat u omwille van uw leeftijd het risico loopt om gerekruteerd te worden. Uw voogd verwijst daarvoor naar de “UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan” van april 2016. Hierin stelt UNHCR dat “depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where progovernment forces, AGE's and/or armed groups affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group of other relevant grounds”. Hieruit kan worden afgeleid dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees op vervolging loopt en dat een loutere verwijzing naar zijn nationaliteit en leeftijd niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Zoals hierboven aangetoond heeft u bedrieglijke verklaringen afgelegd over de rekruteringspogingen die u in Afghanistan gekend zou hebben. Evenmin reikt u andere elementen aan waaruit blijkt dat u bij terugkeer naar Afghanistan het risico loopt om gerekruteerd te worden. Derhalve moet er besloten worden dat u de aangehaalde beschermingsnood niet aantoot.

Uw advocaat en uw voogd halen tevens aan dat uw recht op onderwijs geschonden is. Om zijn stelling te staven verwijst uw advocaat naar uw verklaring dat de taliban u verhinderd zou hebben onderwijs na te streven (CGVS p.31). Uw uitspraken over uw onmogelijkheid om school te volgen kaderen evenwel volledig in uw asielrelaas waaraan geen geloof kan worden gehecht (CGVS p. 15). Uw voogd verwijst naar algemene rapporten over Afghanistan om te stellen dat er in Afghanistan problemen zijn met de toegankelijkheid van het onderwijs. Het verwijzen naar algemene rapporten kan evenwel niet aantonen dat bij terugkeer naar Afghanistan uw persoonlijk recht op onderwijs geschonden zou worden. Bijgevolg kan de aangehaalde beschermingsnood niet als aangetoond beschouwd worden.

Eveneens argumenteert uw voogd dat er rekening gehouden moet worden met de onvoldoende toegang tot gezondheidszorg in Afghanistan. Opnieuw laat uw voogd na om te staven dat uw toegang tot gezondheidszorg in Afghanistan onvoldoende zou zijn en dat er om die reden voor u een nood aan bescherming zou bestaan.

Ten slotte brengt uw advocaat aan dat uw tegenstrijdige verklaringen doorheen het gehoor te wijten kunnen zijn aan een ongeluk dat u heeft gehad. Drie tot vier jaar geleden werd u aan uw hoofd geraakt, zo vertelt uw advocaat (CGVS, p. 31). U, uw voogd en uw advocaat lieten evenwel na om een mogelijke aandoening aan de hand van medische stukken te onderbouwen. Uit de blote beweringen van uw advocaat, die erkent de medische expertise te missen om een correcte analyse te maken, na liggen er geen elementen voor die erop wijzen dat de vastgestelde gebreken in uw verklaringen een medische verklaring kunnen hebben (CGVS, p.31).”

Ten aanzien van de neergelegde documenten (administratief dossier, map ‘documenten’), wordt in de bestreden beslissing tot slot gesteld dat deze geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande.

Na lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet één concreet en dienstig argument aanvoert tegen de motieven die inzake het voorgaande zijn opgenomen in de bestreden beslissing. Hij beperkt zich tot een loutere herhaling van en volharding in de aangevoerde feiten en vrees en de in dit kader afgelegde verklaringen. Hiermee doet verzoeker hoegenaamd geen afbreuk aan de inhoud van de bestreden beslissing. Bijgevolg blijven de in deze beslissing opgenomen, pertinente en terechte

motieven, die steun vinden in het administratief dossier, onverminderd overeind en worden deze door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing op basis van de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier verder terecht gesteld:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over

veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich weliswaar voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, maar het gros van geweld dat er plaatsvindt is doelgericht van aard. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Deze confrontaties zijn voornamelijk geconcentreerd in de Uzbin vallei.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Uw voogd verklaart dat het district Surobi en bij uitbreiding heel Afghanistan gevaarlijk is. Om zijn stelling te staven verwijst hij naar verschillende algemene rapporten die melding maken van burgerslachtoffers in Afghanistan. Deze rapporten voegen evenwel niets toe aan de analyse waarop bovenstaande appreciatie rust. Vervolgens spitst uw voogd zich toe op de situatie in de provincie Kabul, het district Surobi en Kabul stad. De documentatie waarop uw voogd zich baseert onderschrijft echter bovenstaande appreciatie die erkent dat Surobi een aanzienlijk deel van de veiligheidsincidenten kent en stelt dat het geweld in Kabul doelgericht van aard is. Derhalve kan de argumentatie van uw voogd bovenstaande appreciatie niet wijzigen.”

Verzoeker voert ter weerlegging van voormelde motieven en de informatie waarop deze motieven geschraagd zijn niet één concreet en dienstig argument of element aan. Hij beperkt zich ertoe een passage uit deze motieven te citeren en te poneren dat het risico in zijn provincie erg reëel is. Hiermee doet hij aan de voormelde motieven en landeninformatie geheel geen afbreuk. Waar verzoeker nog benadrukt dat hij afkomstig is uit het district Surobi waar volgens de bestreden beslissing het weinige conflictgerelateerde geweld van de provincie Kabul zich voornamelijk voordoet, wijst de Raad erop dat dit geweld duidelijk doelgericht is en geconcentreerd is in de Uzbin vallei. Deze laatgenoemde motivering van verwerende partij wordt door verzoeker evenwel volledig ongemoeid gelaten zodat ook aangaande het district Surobi terecht kan worden gesteld dat er in hoofde van verzoeker door zijn loutere aanwezigheid aldaar geen “reëel” risico aanwezig is om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van “willekeurig” geweld. Derhalve toont verzoeker niet aan dat de situatie in zijn regio van herkomst van zulke aard zou zijn dat deze beantwoordt aan de criteria bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.6. Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat hij vroeger vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan hij zich niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT